

starih vodah in jezerih žive različne vrste rib, na kopnem pa simbolično najbolj osvojevale živali, kače. V gozdovih srečamo še različno divjad, vse pogosteje tudi medveda. V visokogorju je opisan najatraktivnejši in največkrat opevan gams in pravljica o Zlatorogu. Besedila so prirejena in zelo lepo čitljiva. Opremljena so še z dopadljivimi perorisbami opisanih bitij, kar daje knjigi posebno vrednost.

Ciril Velkovrh

Prenovljena Kranjska Gora

Tik pred glavno turistično sezono je Inštitut za geodezijo in fotogrametrijo pripravil novo, razširjeno in dopolnjeno izdajo zemljevida-vodnika Kranjska Gora. Založila in izdala ga je občina Kranjska Gora, kartografsko ga je zasnovala, uredila in vodila izvedbo **Tatjana Šteblaj**. Pri pripravi podatkov so razen nekaterih organizacij sodelovali mnogi krajanje občine.

Zemljevid v merilu 1:30.000 je izdelan na osnovi topografske karte merila 1:25.000 in je dopolnjen z novimi podatki. Obsega celotno občino z vrisano mejo in zajema območje na zahodu do Jalovca, na severu do državne meje z Avstrijo, na vzhodu do Hrušice in na jugu do Triglavске škrbine. Prijetno deluje lepa usklajenost barv z dobro vidnimi gozdnimi površinami, skalovjem in razgibanostjo zemljišč s senčenjem. Od topografske vsebine je treba izpostaviti še dobro vidne in pogosto izpisane nadmorske višine, podrobno potno mrežo s stezami ter dobro berljiva in po namenu hitro ločljiva zemljepisna imena. Pri teh naj opozorim, da so nekatera na željo domačinov pisana tako, kot jih imenujejo oni. Od turistično-planinske vsebine najbolj izstopajo markirane planinske poti (ločene so na lahke, zahtevne in zelo zahtevne), planinske postojanke, gostinski, zdravstveni in drugi pomembnejši objekti, naravne znamenitosti in še kaj. Slabše so vidne sprehajalne poti in nekateri kulturnozgodovinski objekti.

Zadnjo stran so namenili opisu

občine, opisu sprehajalnih poti in izletov, turističnim zmogljivostim in predstavitvi nekaterih krajev. Besedila (prevedena so v angleščino, italijanščino in nemščino) dopolnjuje več kot 20 izbranih barvnih fotografij, delo **Marka Čufarja**. Tej strani so dodali še pregledni zemljevid širše okolice s skico Evrope. Ožji spodnji pas na obeh straneh so izpolnili s podrobnejšo predstavitvijo 16 gostinskih objektov.

Publikacija bo koristen pripomoček vsem, ki kadarkoli obišejo Kranjsko Goro, Rateče, Gozd Martuljek ali Mojstrano, uživajo v lepem okolju ali se sprehajajo po prenekaterih dolinah. Dobrodošla bo pohodnikom v hribe (Triglav, Debela peč, Škrlatica, Razor, Jalovec, Prisank itd.) in vsem, ki želijo tako ali drugače uživati v dolini Save Dolinke, njenih gozdov in vrhov okoli Triglava. Zaradi kakovosti in popolnosti jo mirne vesti priporočam. Zgibana je v priročni žepni format z varovalnimi platnicami.

Peter Svetik

Znamenja in še kaj ob poti

V letošnji prvi številki Geodetskega vestnika (L. 41, št. 1, 1997) je objavljen članek z naslovom »Religiozna znamenja so dobrodošli kažipoti tudi v planinah — na planinskih kartah manjka več podatkov« izpod peresa **C. Velkovrha**. Začne takole: »Križi na vrhovih naših gora prav gotovo niso najpomembnejše v življenju planincev. Tudi Slovenska planinska pot, čeprav je največji, ni pa najpomembnejši objekt, še najmanj pa edini, o katerem bi bilo vredno govoriti in pisati.« Res so različna znamenja ob poteh, tako tudi ob Slovenski planinski poti. Že leta 1982 je založba Družina izdala knjižico Znamenje ob poti (**Jože Zadavec**), ki je bogato ilustrirana. Sicer ni najti podatka, koliko je znamenj ob poti, menda (po avtorju članka) 350. Vseh ni na kartah, pa morda tudi v vodniku ne. Je pa res vprašljivo, ali so karte in vodnik usklajeni.

Planinske karte so izdelane na podlagi sedanjih topografskih kart. V

gradivu za orientacijo za vodnike PZS piše, da je planinska karta topografska karta s poudarjeno planinsko vsebino. V državnih topografskih kartah 1:25.000 manjka veliko podatkov, ki jih zaradi pomanjkanja denarja prav gotovo ne moremo registrirati in vnesti v nove karte. Stroški za popolno dopolnitev bi bili prav tolikšni, kot če bi karte izdelali povsem na novo. Pri planinskih kartah pa je Planinska zveza Slovenije ne le naročnik, ampak tudi avtor in zato tudi tista institucija, ki odloča, kaj želi imeti vrisano na njih v prid svojih članov in drugih pohodnikov. Osebnost imajo to na skrbi izvoljeni funkcionarji njenih organov — avtorji in uredniki. Planinske karte so pač take, kakršne pripravijo povabljeni sodelavci, strokovne institucije pa so jih vsekakor dolžne uresničiti po ustaljenih mednarodno uveljavljenih standardih.

V pravkar izdanem Slovenskem alpinizmu '96 avtor članka našteje le 11 izdanih DTK 25 (državna topografska karta 1:25.000); toliko jih je bilo ob predstavitvi; vseh bo 190. Naročnik planinske karte je res PZS. Kdo pa skrbi za planinske poti? Društveni markacisti, njih delo pa usmerja Komisija za planinske pote pri PZS. Koliko ima zaposlenih strokovnjakov za karte? Nobenega! Vsi ti markacisti so ali pa niso opravili tečaja za označevanje poti in morda jih je le še nekaj, ki niso pozabili na skromen opis poti z vrisom na karto tega ali onega merila. Kako naj določijo lego kakršnega koli znamenja? S katerimi ustreznimi orodji ga bodo vrisali? Jih znajo uporabljati? Jih imajo? Morda bi se dalo naučiti, kako se uporablja GPS. Je dovolj natančen? Jih imamo, namreč markacisti? Morda ima kateri le višinomer!

In kje je rešitev? Za Pohorje — vzhodni del, na primer, bi se dalo dobiti precej podatkov iz planinske turistične karte 1:50.000, ki jo je izdala Geodetska uprava Maribor leta 1975, ali iz starih vojaških topografskih kart, če so še kje. Za nova verska znamenja, ki so postavljena, pa morda iz dovoljenja, ki ga izdajo za poseg v prostor. Ali ni potreben neki izpisek iz katastra, 405